

תורת אביגדור

לימודים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: יוכבד נדל

פרשת אחרי-מות – קדשים

המצוות הקטנות הענקיות

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת אחרי-מות - קדושים

המצוות הקטנות הענקיות

בתיא ישבה ליד השלחן בסלון. מצחה נחרש קמטים כשהיא התעמקה בשיעורי הבית בתורה. בקצה השני של השלחן, ישב יצחק וחזר על הגמרא שלמד באותו היום בתלמוד התורה ובאותו הזמן ישב אבא ובחן את שימי על המשניות בעל פה.

"בתיא, הכל בסדר?" שאלה אמא כשהיא נכנסה מהמטבח.

"אני לא יודעת" אמרה בתיא, עדיין בוהה בדף שלפניה.

"בדרך כלל אני מצליחה לפענח את התשובות לשאלות האתגר של המורה אסתי, אבל השאלה הזו קשה לי מדי", ענתה בתיא במבוכה.

"מהי השאלה?" שאלה אמא.

בתיא הרימה את עיניה. "התורה אומרת שמישהו שאוכל דם חייב כרת, זהו העונש החמור ביותר בתורה. מדוע אכילת דם של חיה כשרה מחייב בכזה עונש נורא?"

"אמממ", אמרה אמא. "וואו, השאלה נשמעת קשה. אבל ארוחת הערב מוכנה כעת במטבח. אולי נחשוב על זה שוב אחרי שנאכל".

אמא ובתיא צעדו אל המטבח לאכול ארוחת ערב חמה של מקרוני וקציצות בשר שאמא הכינה, כשאבא והבנים פוסעים בעקבותיהם. כלם ברכו ברכות בכוונה ואכלו את האוכל הטעים והמזין.

"אמא, תודה רבה על הארוחה הטעימה" אמר איצי כשהוא קם והניח את הצלחת בכיור. "אני הולך לבית הכנסת ללמוד עם אברומי. להתראות מאוחר יותר!"

בתיא ושימי קמו גם כן. הודו לאמא ופנו לעזוב את השלחן.

"בתיא, שימי", קראה אמא. "אתם לא חושבים שאתם שוכחים משהו?"

בתיא ושימי עצרו מבולבלים. מה הם שכחו? אולי אמא מתכננת להגיש עוגת שוקולד כמנה אחרונה?

אבא ואמא הביטו בפניהם הבוהות של ילדיהם. "אתם באמת לא יודעים מה שכחתם?"

"לא..." אמרה בתיה באיטיות. לא עשה רושם שהם עומדים לקבל איזשהו פרס. למעשה, זה עשה רושם יותר שהם עומדים בפני קבלת ביקורת על משהו.

"הביטו בשלחן", אמר אבא. "האם אתם רואים את הבלגן שהשארתם כאן? אתם ילדים גדולים. עליהם לעשות קצת יותר מאשר לקום ולברוח מהשולחן ולהשאיר את הצלחות המלוכלכות כאן לאמא בכדי שהיא תצטרך לנקות".

"סליחה" מלמלה בתיה כשהיא ושימי לקחו במהירות את הצלחות והניחו בכיור.

"תודה" אמרה אמא. "אתם יודעים שאנחנו די מופתעים שאתם עדיין שוכחים לנקות את העקיבות שהינכם משאירים אחריכם. אנחנו מצפים לקצת יותר מכאלו ילדים טובים כמוכם."

בתיה ושימי השפילו את מבטם אל הרצפה. "אנחנו כל כך מצטערים, אמא. אנחנו

נשתדל לנקות אחרינו תמיד".

לאחר רגע, המשיכה בתיה, "אבל האם אפשר לשאול שאלה? אני מרגישה שנורא כעסתם עלינו על מה שקרה עכשיו. אני מבינה שזה חשוב ושעלינו לנסות ככל יכולתנו לנקות אחרינו ולא להשאיר עקבות. אבל למה אתם כל כך מצטערים על משהו כל כך פשוט כמו להוריד צלחת אחת מהשולחן לכיור?"

אמא המשיכה לחייך. "זה בדיוק זה, בתיה! אם זה כל כך קל לעשות. זה באיזשהו מקום גרוע יותר מלא לעשות משהו שהוא קשה יותר לביצוע. מכיוון שמה בעצם עוצר אותך מלעשות משהו שהוא כל כך קל ופשוט?"

זיק ניצת בעיניה ובמוחה של בתיה. "חכו! אני חושבת שזו התשובה לשאלה שנתנה לנו היום המורה! מכיוון שמי רוצה לאכול דם? זה הרי דוחה - אני לא יכולה לדמיין משהו טעים בזה. אז אם מישהו לא יכול לקיים כזו מצוה קלה וקטנה כמו לא לאכול דם, אז אולי זו הסיבה שהתורה נותנת על כך עונש כל כך גדול - מכיוון שאין תירוץ לאי קיום מצוה כל כך קלה."

"איזו תשובה מעולה!" קרא אבא. "ואתם לא תאמינו למה שאומר כעת, אבל זה **בדיוק** מה שהרב אביגדור מילר אומר על איסור אכילת דם! מכיוון שזה כל כך קל להימנע מכך, זו הסיבה שמי שאינו מקיים את זה ראוי לעונש גדול כל כך. ולכן אנחנו צריכים להיזהר מאד ולוודא שאיננו עושים משהו אסור, במיוחד אם זה דבר שכל כך קל לא לעבור. ועל זה הדרך גם מצוות. המצוות שהם מאד, מאד קלות לקיום. מדוע שתמצה להפסיד לקבל שכר כשזה כרוך בקושי במאמץ קל?"

בתיה חייכה מאוזן לאוזן. "תודה, אבא ואמא, תודה שלימדתם אותנו כזה מסר חשוב. אני אשתדל להבא תמיד לפקוח עין ולא להפסיד חלילה את המצוות הקטנות האלו שהייתי עלולה בטעות לפספס."

בתיה עצרה ואז חזרה אל השולחן. הוא הרימה את קערת הסלט הריקה ואת כד המים והניחה בכיור. מאושרת לזכות שוב במצוה "קלה" נוספת!

שבת שלום ומבורך!